

Petr Šámal

KRIMINALISTA

Legenda
pražské
mordparty
deviantům
na stopě

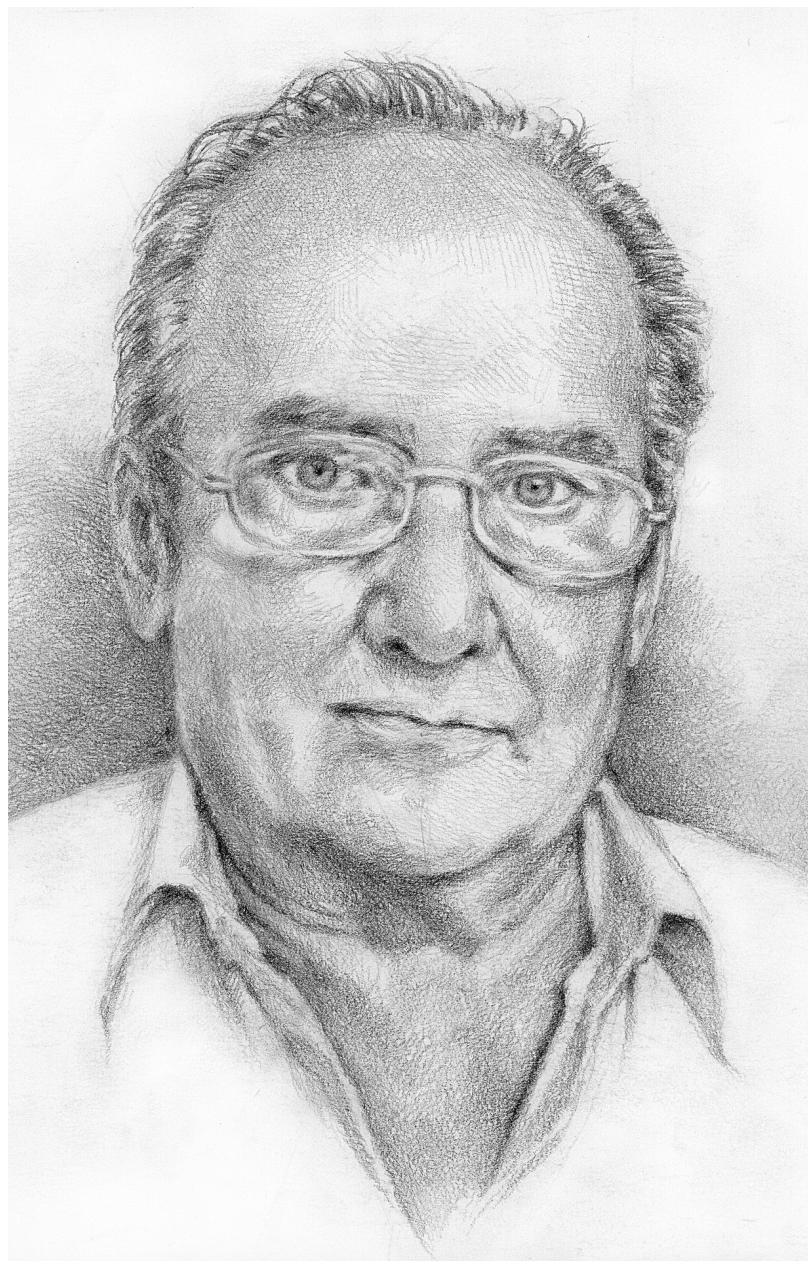

EPOCHA

Jiří Markovič

.....

KRIMINALISTA

Petr Šámal

.....

KRIMINALISTA

Jiří Markovič

Legenda pražské mordparty
deviantům na stopě

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Nakladatelství a autor děkují níže uvedeným firmám
za pomoc při propagaci této knihy:

BEFATEAM s.r.o.

Copyright:

Text and Photo © Petr Šámal, 2015

© Jiří Markovič, 2015

Photo © Karel Šanda, 2015

Illustration © Helena Pavlíková, 2015

Layout and Design © Karel Kárász, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2015

ISBN 978-80-7425-248-8

Jinak jsme tátovým povoláním byli postiženi
samozřejmě celá rodina.

Já, když se ohlédnu do svého dětství a vezmu to
v porovnání se svými vrstevníky, tak nás máma nikam
nepouštěla, protože za každým rohem číhal vrah.

A to přetrvává dodneška, i když jsme dospělí,
tak se o nás pořád bojí. Určitě to bylo doma cítit,
ale na druhou stranu – i v dobrém,
to dětství bylo takové zajímavější.

Tak třeba výlety.

Většina rodin bere svoje děti na normální klasické výlety,
kdežto já jdu na výlet do Prokopáku,
kde mně táta podrobně popisuje, co se tam dělo a odkud se
střílelo. Budu na to vzpomínat celý život.

Vždyť já, díky výletům po Praze, dodnes vím,
kde na kterém dvorku byla domácí zabijačka
a že tamhle ubodal někdo někoho a další mordy.

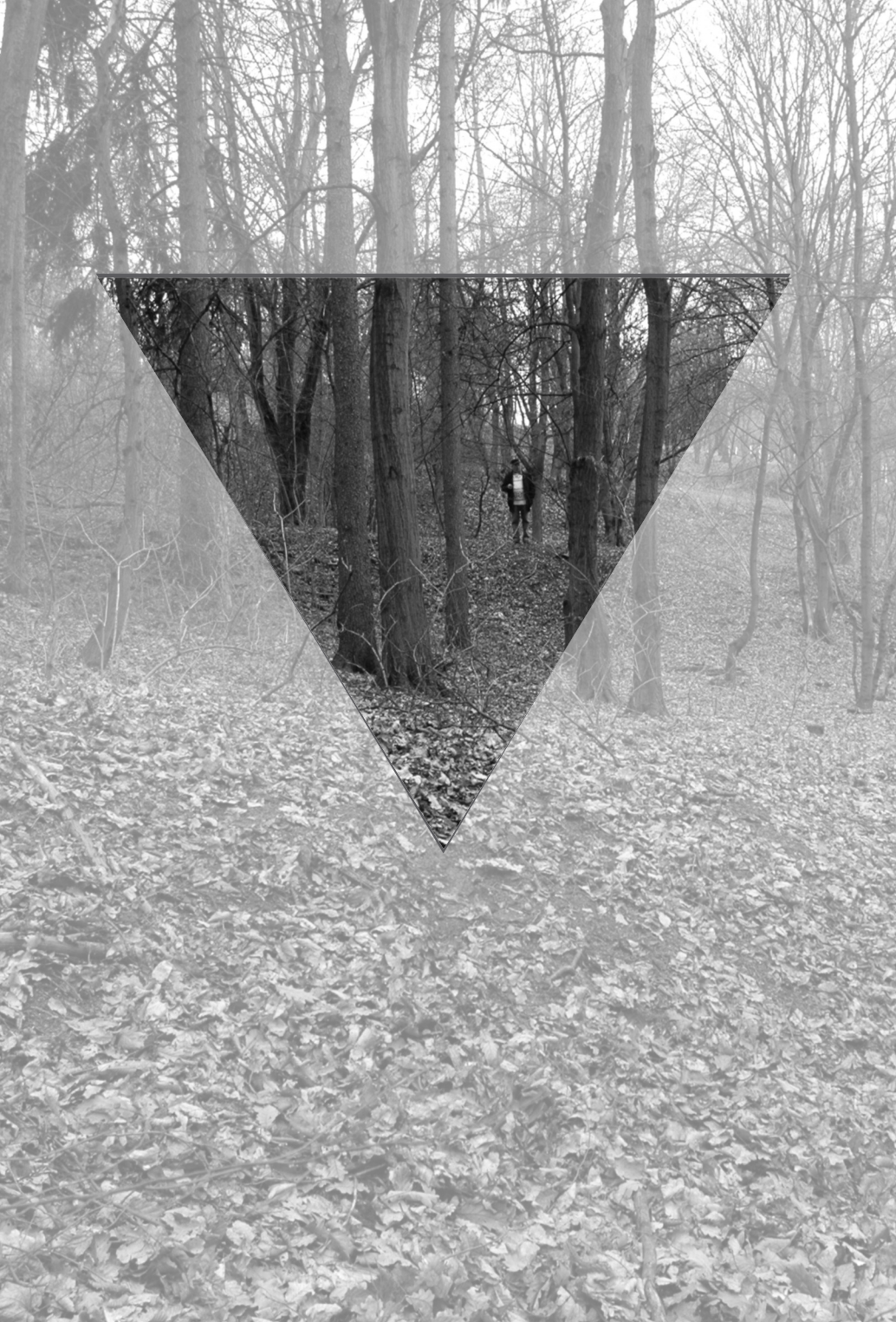
V tomhle tom to bylo takový zvláštní, že na jednu stranu tam
byl ten strach mamky, který tam byl cítit neustále,
a na druhou stranu to bylo, díky tátovi,
takový to jedno velký dobrodružství...

Jiří Markovič, syn

Usmrkanec

Velikonoce celé propršely. Na příchozí jaro to teda vůbec nevypadalo. Naopak, jako by zima ještě neřekla své poslední slovo.

Provlhlá metropole s nastupujícím večerem pomalu vysychá a v odrazech projíždějících aut se tu a tam ještě nějaká ta louže zaleskne. Byty se postupně rozsvěcují, tak jak se lidé navracejí po velikonočních svátcích zase domů.

Někteří přijíždějí – jiní zase odjedou.

Za jedním z mnoha oken vysokého činžovního domu pobíhá v prádle mladá, asi dvacetiletá žena s narůstající nervozitou.

„Mamíí, kde mám tu žlutou bundu, co jsem měla ráno s dětma na koledě?“

„Já jsem ti ji uklidila, a ty chceš jít ještě teď večer ven?“

„Jo, já se ještě stavím za Ivanem, my jsme domluvení,“ úspěchaně volá do ložnice, oblékajíc si džíny, svetřík a červenou mikinu.

Matka přináší lehkou nepromokavou bundu.

„Ale nebuď tam dlouho, Aličko, víš, že zítra ráno jedete.“

„Neboj, chci být zpátky do Moulina, minule jsem ho prošvihla!“ Letmo zmíní oblíbený televizní krimiseriál, pravidelně vysílaný v pondělní večery.

Cestou přes kuchyň ještě políbí dvě hrající si malé děti. Holčička asi pětiletá, starší než její malý bráška, zvedne hlavu:

„Mami, ty jdeš pryč?“

„Jenom na chvílku, zlatíčko, babička vám přečte pohádku.“

Venku se rozsvěcí pouliční osvětlení, dopravní provoz slábne a na rohu ulice vzplane ohýnek zapalující cigaretu.

Alice vybíhá z domu, rozhlédne se a přechází ulici. Na rohu na okamžik zaváhá, pak ale zvolí zkratku vlevo blížkým lesíkem.

„Aspoň budu u Ivana dřív,“ pomyslí si a celá natěšená v očekávání příštího setkání ani nepostřehne žhnoucí cigaretu ve stínu domu. Pozornosti lovce číhajícího na kořist však mladá žena v krátké bundičce a přiléhavých džínkách neujde! V krátkém odstupu ji následuje do spoře, pouze několika lucernami osvětleného lesoparku. Cesta se zde vine podél rokle stále více se vzdalující od městského ruchu hlavní ulice.

Ivan vyšel před ubytovnu, zapálil si cigaretu, aby si ušetril čas čekáním na svou milou. Koukne na hodinky a pak vzhůru na nebe.

„Pršet snad už nebude,“ pomyslí si Ivan. Pozoruje honící se mraky a labužnický přitom vyfukuje cigaretový kouř.

Ne, ten večer už opravdu nepršelo.

Alice se snaží přidat do kroku, cítí, že ji COSI sleduje, má strach, ale nohy jako by zdřevěněly. Hlava jí třesce, les je náhle temný a nikdo v dohledu, jen ona sama a... kroky v zádech. Sebere všechnu odvahu a začne utíkat!

Nemá však šanci, po třech krocích je dostižena, cítí ho v zádech, slyší jeho dech a náhle... skočí na ni a sevře ji zezadu levou paží přes ohryzek krku – pravou stisk ještě zesílí a strhává ji na sebe.

„Budu mu po vůli a snad mě pak nechá,“ bleskne jí hlavou a začne si rozepínat bundu a kalhoty, stisk však ještě zesílí!

„Né, prosím né,“ sotva sípá a snaží se aspoň škrábáním uvolnit sevření, postupně se jí však vše rozmazává... stisk povoluje a cítí, že je vlečena někam dolů, d o l ů ů ů.

A znovu škrcení, teď na ní klečí, zatímco ona leží na zádech. „Nemohu dýchat! Tak si vem, co chceš, a nech mě bejt...“

Teď přestal – z dálky jsou slyšet kroky – někdo jde po cestě. „Je mně zle, Ivane! Krimiseriál... Komisař Moulin... ten už nestihnu... a ty kroky... jsou blízko... křičím!!!, ale leží na mně a drží mi pusu.“

„Ale co to dělá???!!! Mám plnou pusu hlíny a kamení... dávím se a dusím!!! Padám!!!

PROČ MNĚ TO DĚLÁ???“...

Nad městem se z mračen vylouppl měsíc, v jehož svitu spěchá Ivan lesem naproti své milé a v jehož svitu zároveň vrcholí tragédie, jaké píše jenom život.

Alice dopadne na dno rokle, kde zůstává bezvládně ležet v očekávání svého trýznitele. Ten slézá dolů a začne ji pomalu svlékat, sundává jí řetízky z krku – zálibně si ho prohlíží, stáhne ještě prstýnek a obojí mizí v kapse. Poté z jejích kalhotek vytvoří roubík, který jí následně nacpe do úst, už tak plných hlíny. Ještě ji potáhne na rovné místo ke stromu, vrátí se pro její bundu, kterou pečlivě rozloží mezi její nohy pod svá kolena, aby se při souloži sám neumazal...

„Tak, ale opravdu už spát, podívejte, kolik je hodin – za chvíli je tady maminka,“ hartusí na děti ležící v postýlkách jejich babička.

„Babi, ještě jednu, prosím,“ loudí děti další pohádku. „A proč tady maminka už není?“ dožaduje se holčička.

Alice se znovu probírá z děsivého snu, vnímá, jak do ní přiráží, nemůže dýchat, celé hrdlo má v jednom ohni a tak se snaží podvědomě o trochu vzduchu aspoň nosem.

„Jak jedno a to samé může být krásné a odporné zároveň,“ jí přijde na zmučenou mysl jakoby z dálky...

V extázi na ni spadl a jak na ní ležel, slyšel, že jí tluče srdce. Sáhл vedle a z uschlého listí vyrobil smotky, kterými neprodyšně násilím ucpal obě její nosní dírky a tyto smotky navíc ještě zatlačil hlouběji prstem. Alici potom otočil na břicho a zasypal listím. Poté sebral její boty a odešel roklí nahoru směrem k cestě...

Alice už nepůjde za Ivanem,
Alice už neuvidí Komisaře Moulina,
Alice už nepohladí své děti,
Alice už je totiž úplně celá mrtvá.

Obloha nad metropolí se vyjasnila, konečně je po dešti a jenom měsíc – ten němý svědek – shlíží dolů.

K ránu začalo být na policii rušněji než je obvyklé.

V průběhu noci byl Ivan, když se nedočkal své milé, několikrát u její matky, jak následně procházel cesty vedoucí k ubytovně a zpátky. Když šel poprvé – ještě žila, to byly ty kroky... Tak blízko a tak daleko!

Později i s matčíným přítelem prošli znovu cestu podél rokle k ubytovně a zpět, ale děvče zase nenašli. A ani nemohli.

V tu dobu už odpočívala na dně rokle, celá ukryta ve svém hrobě zlatavého listí, z něhož prosvítala pouze malá část levé nohy a červeně nalakovaný prst pravé ruky jako memento hrůzné noční tragédie.

Na sklonku noci zoufalá matka volá místní policejní oddělení. Službu konající ospalý mladík si vše zaznamená a doporučí vyčkat do rána. Jestli se Alice nevrátí, tak ať přijde matka sepsat protokol o pohřšování. Až potud by to byl vcelku standardní policejní postup, pokud by mladý policejní elév nebyl také zamilovaný.

Což on byl. A to až po uši!

Proto při představě, že jemu by také nemuselo dorazit milované děvče, začal konat. Obvolal Rychlou záchrannou službu, lékařskou pohotovost, nemocnici, psychiatrii i záchytku. Nikde však popisovanou mladou ženu hlášenou neměli. O Alici nevěděli nic ani na oddělení dopravních nehod a nefigurovala ani na seznamech zadržených osob. Nechal ještě projet policejní hlídkou zmíněnou lesní cestu – rovněž bezvýsledně.

Když hned ráno přišla nevyspalá a uplakaná matka sepsat zmíněný protokol, tak dceřino zmizení označila jako nevysvětlitelné. Uvedla, že Alice přijela s dětmi na velikonoční svátky

už v pátek dopoledne a měla odjet právě dnes ráno. Bez dětí by určitě nikam neodjela.

„Sebevraždu naprosto vylučuji, dcera žila pro své děti,“ uvedla na zmíněnou otázku ohledně takových úmyslů.

Už během dopoledne byly podél cesty v lesíku objeveny části ženského oblečení!

Okamžitě se v prostoru lesní cesty a přilehlého okolí rozeběhla rozsáhlá pátrací akce.

Terén, ve kterém se pátrací skupina pohybovala, tvořila poměrně hluboká rokle sevřená dvěma poněkud příkrými stráněmi, porostlými listnatými stromy a keři, nyní ještě holými. Listí z nich na podzim spadané bylo hojně rozseté po obou přilehlých stráních a zcela vyplňovalo dno rokle, která teď v jarním slunci doslova zářila žlutou barvou. Tak žlutou jako dámská bunda, nalezená ještě spolu s dalším oblečením zahrabaným pod kusem igelitu, přikrývajícím staré ohniště.

Alice byla nalezena kousek od ohniště. Nahá. Přikrytá listím. Tím celá pátrací akce skončila...

Od teď už to byla práce pro chlapy z oddělení vražd
a tým pro vyšetřovatele Jirku Markoviče
a jeho tým.

3

Případ Alice

Vyšetřovatel Markovič toho tu velikonoční noc mnoho nenaspal. Jednak dopisoval návrh obžaloby pro soud z posledního případu, ale hlavně tyto Velikonoce využil k učení. Studoval totiž posledním rokem vysokou školu a měl před závěrečnými zkouškami. Školu dělal externě při zaměstnání a i když téma jeho diplomové práce *Sadismus v souvislosti s vyšetřováním a dokazování vražd* se mu psalo díky jeho profesi a letitým zkušenos-

tem s vraždami snadněji, musel často studovat po nocích a rána podle toho vypadala.

Komisaři Moulinovi se sice fyziognomicky nepodobal – menší postavy, klidnější v jednání, ale jinak co se týče stylu vyšetřování, rozhodnosti, rychlého úsudku, se od svého slavného seriálového kolegy příliš nelišil. Zrovna jako on vyžadoval od svého týmu absolutní profesionalitu, pracovitost a důslednost. Stejně jako Moulin, tak i Jirka je vždy slušný a má smysl pro fair play.

A hlavně nestydí se přiznat, že se na oblíbený krimiseriál vždycky rád podívá.

Tak toho zmíněného povelikonočního rána, povzbuzen silným turkem a několika cigaretami, dorazil tehdejší major Markovič do práce a zahájil jeden z dalších běžných dnů na oddělení vražd.

Toho rána si také na stanici metra v davu lidí jeden z nich pomyslí na to, „jestli TY BOTY zahodil dost daleko a proč měla u sebe tak málo peněz?“ Řetízek a prstýnek hřeje příjemně v kapse. „UKONČETE VÝSTUP A NÁSTUP – DVEŘE SE ZAVÍRAJÍ!“

„Jirko, máš jít ke starýmu,“ oznamuje ve dveřích Markovičovy kanceláře kapitán Vychytil. „Co se děje, ráno jsem s ním mluvil a nic neříkal,“ diví se Markovič a odklepává popel bůhví kolikáté cigarety toho dne v řadě...

„Nevím, ale prej nějaký průser na čtyřce,“ šklebí se Vychytil.

Když Markovič dorazí k náčelníkovi – ten, viditelně nervózní, mávne rukou směrem k bytné kožené sedačce dominující jeho kanceláři.

„Posad' se, Jiří, dáš si něco?“

„Něco vážného, šéfe?“ Sedá si a vytahuje krabičku cigaret.

„Ále, volali z okrsku, vražda mladé ženy v lesoparku a podle hlášení – pěkně brutální.“ Náčelník vstává od svého stolu a jde se posadit naproti Markovičovi.

Potřebuji, aby ses toho ujal,“ – a zaráží zvednutou rukou případné detektivovy ještě nevyřčené námitky předem.

„Vím, doděláváš ještě to přepadení v Karmelitské. Ale tohle má přednost, Karmelitskou předej Novákovi a tady na to si vezmi, koho budeš potřebovat.“ Hledí mu zpřímá do očí.

Markovič si zapaluje cigaretu.

„Dej mi Krejzu a pár chlapů z kriminálky.“

Vyfoukne kouř, usadí se pohodlně v pohovce a opětuje šéfův pohled.

„Výjezdovka už tam je?“

„Jo, jeli před chvílí. Na ohledání jsem poslal Karla Vomáčku.“

Opírá se rukama o kolena.

„Dobrý a ještě lepší – takže už volali shora, co?“ konstatuje Markovič a pokyvuje hlavou.

Náčelník zvedne ruce a pokrčí rameny.

„A proč myslíš, že na to nasazuji tebe?“

„Jirko, dostaň ho co nejdřív!“ zazní něco mezi prosbou a rozkazem na závěr této krátké rozpravy.

„Jako vždycky,“ oduší Markovič a jako by mu přes tvář přelétl lehký úsměv, možná jen stín úsměvu - anebo to bylo jenom zdání úsměvu, protože, když vstává, je zcela pohroužený do sebe.

Pro Markoviče je to výzva.

A Markovič už ví, že udělá opravdu všechno pro to, aby vraha dostal!!!

Jarní slunce dokáže zasvítit s přicházející silou.

A tentokrát svítilo opravdu silně! Jako by si chtělo vynahradit několikatýdenní absenci po dlouhé, nevlídné, zamračené zimě...

Scenérii, kterou však ten den ozářilo, lze nazvat jakkoliv, jen ne idylickou. Lesní údolí plné tlejícího podzimního listí. Postavy policistů, techniků, kriminalistů – podrobně prohledávajících každický centimetr, a to celé nasvícené jako ve filmu: bílá – nahá a mrtvá – ALICE.

Muž v baloňáku, zcela pohroužený do sebe, zamíří přímo k ní.

Ten muž je vyšetřovatel Markovič a zatímco si všímá detailů, tak už mu hlavou běží:

„Proč? A takhle brutálně? Včera tady... zřejmě v noci – to-
tožnost bude vůbec první na pořadu. To musí být psychopat,
vraždící maniak, co tohle provedl.“

„Včera ještě žila...!“

„Naše Monika bude zanedlouho v jejích letech a... jak musela
trpět... než zemřela!“

„Musím to probrat s Pavlem Zemkem, profesionální psychi-
atr zcela jistě naznačí z nalezených stop podobu vraha.“

„Jak asi vypadá monstrum, které má tohle na svědomí?“

„Velmi často zcela normálně – jeden z nás. Denně se potká-
váme se spoustou lidí, o kterých nevíme, na co myslí, v jakém
světě žijí, ani co v příští minutě nebo hodině udělají. Lidí, co
mají dvojí tvář, žijí dvojí život.“

„Jako Jekyll a Hyde!“

Jirka Markovič, přicházející k tělu oběti, jakoby z dálky vnímá
hlas policejního lékaře Karla Vomáčky, zrovna diktujícího ohle-
dání těla do diktafonu:

„... z polohy mrtvoly ležící na břicho se široce roztaženými no-
hama usuzuji, že se jedná s největší pravděpodobností o sexuální
vraždu.“

„... ústa oběti ucpaná nějakou textilií, která asi čtyři centimet-
ry vyčnívá z úst.“

„... v obou nosních dírkách se nacházejí zasunuté smotky
suchých listů...“

„... z toho vyplývá, že oběť nesměla přežít...“

4

Prášily

Na Šumavu do Prášil, kde má Jirka chalupu, dorážím krátce
před polednem. Je krásný, slunečný podzimní den – takový ten
„jako stvořený“ jít na houby, či jen tak bloumat po lese. Jiří mě
vítá ve vrátkách, jako vždy naladěný s úsměvem.

Je neskutečné uvěřit tomu, že právě tento příjemný, bodrý chlapík byl před lety postrachem všech možných kriminálních živlů. Za doby jeho působnosti na 1. oddělení byla nejvyšší objasněnost vražd v dějinách kriminalistiky.

To on se zasloužil o dopadení takzvaného „spartakiádního vraha“ Straky či několikanásobného vraha – kanibala Hojera a mnoha dalších příznaků společnosti.

Celý pyšný mě provádí svojí útulnou chalupou, kam jezdí každoročně přes léto do přírody. Šumava je kouzelná, civilizaci dosud nezničená a divoký les táhnoucí se až do Bavorska mu začíná hned za domem. Vždyť i zde se také před léty natáčel film „Král Šumavy“ a močálovitá blata má Jirka prochozená křížem krážem.

Po úvodní nezbytné kávě mně servíruje vynikající „hovězí na houbách se šesti“, které sám uvařil a začínáme se probírat starými, zašlými kriminálními případy...

„Jiří, jak vůbec takové vyšetřování začíná? A jak se to dostane třeba k tobě na stůl?“

„Tak v tom lesíku se našla mrtvola, místňáci to dávají operačnímu důstojníkovi, který zastupuje ředitele Prahy a ten v podstatě okamžitě vyrozumí šéfa vyšetřovačky a šéfa kriminálky, no a my jsme se domluvili mezi sebou a vyjžděli jsme na místo. Já jsem tam měl v té době asi osm lidí, šéf mordparty přišel za mnou a říká hele, Jirko, je tam mrtvola a jeď se na to podívat. Já jsem se sebral a přijel jsem tam s klukama z kriminálky, doktor tam už byl a vyjžděla tam celá technika, ti na tom hned začali makat a já jsem jim řekl to, co se mi zdálo být užitečný: je to tady potřeba v první řadě celý prohledat, zajistit pohyb osob a samozřejmě zjištění totožnosti a prakticky všechny ty závažné věci, který se tam dějí – převoz na soudní téhle holčiny, po skončení dokumentace. Zejména zajištění stop, což v tomhle případě, jak si vzpomínám, se tam našlo nějaký oblečení pod igelitem, pod nějakýma klackama zaházený, takže to je tak to první z toho místa

činu. A potom máš ten problém, že teda samozřejmě musíš vyslechnout příbuzný, že jo? Tady v tom případě si vzpomínám, že první podezření padlo na toho jejího přítele, Ivana, to bylo celkem jasný, protože on se tam pohyboval v tomto prostoru a měl možnost prostě to udělat, jednak byl ženatý a taky časově se to s tím shodovalo. Takže on byl první na ráně.“

„A ten Ivan, to byl kdo? A odkud?“

„Takovej polocikán ze Slovenska, on byl ženatý a tady byl za prací – hezkej kluk.

Ke mně na stůl se pak dostane veškerá dokumentace z místa činu se zajištěnými stopami – tam se našly například její náušnice, ale nenašel se její řetízek a prstýnek, které prokazatelně, dle svědecké výpovědi její matky, měla poškozená při odchodu z domova na sobě, což byl, jak se později ukázalo, jeden z důkazů.“

„A ten doktor, který ji na místě činu ohledává, tak ten zároveň provádí pitvu?“

„Ne, tam byl tuším Karel Vomáčka, policejní doktor, který na místě určil v podstatě příčinu smrti a popsal viditelný venkovní zranění. To byl jeho jediný úkol. A pitvu tenkrát dělal soudní doktor Dogoši, snad ve Vojenské nemocnici.

Včera jsem se zrovna potkal s jeho synem na večírku v Policejním muzeu – tam to bylo tentokrát moc veselý. Promítal se tam, kromě jiného, film, který natočili tady na Prášílech. Oni natočili tři ty případy – jeden ostravskej, jeden středočeskej a Hojera. A on tam nepřišel ani Karel Malý, šéf tehdejší mordparty Středočechů, a Luboš Valerián, ten se také nedostavil z Ostravy, takže já jsem tam byl jedinej a těch čtyřicet nebo padesát lidí, kteří tam byli, vytvořili grupu a já jsem tam byl jak na tiskovce, to si nedovedeš představit a kromě toho se tam podepisovala ještě knížka mých případů. Já osobně jsem tam zodpovídal řadu

otázek na Hojera a další mé závažné případy a celé to nakonec vyznělo jako takové posezení se mnou, čili víno tam bylo a zákusky, jednohubky a takovéhle blbosti.“

„Říká se, že tomu muzeu šéfuje snad ženská?“

„Jéžíšmarja, no s Marcelkou, my jsme se přímo tam dole nepotkali, ale potkala mě venku – a tak to víš – objímání a všechny tyhle věci – my jsme kámoši velký. Fakt. Ona tomu tam šéfuje – nechci hádat, ale aspoň tak třicet roků, možná víc, ale ona je opravdu dobrá a šikovná holka. A byla vždycky moc hezká...“

„Dáš si pivo?“ ptá se Jirka a odchází dolů do kuchyně pro dalšího lahváče.

„Já bych spíš ještě jedno kafe,“ poprosím a jdu za ním, „poslouchej, ty kafe skoro nepiješ? Což mně teda vůbec nejde dohromady s vyšetřovatelem na kriminálce, kde jsem si představoval litry tohoto černýho životabudiče.“ Usedám v kuchyni za stůl, zatímco on dává vařit vodu.

„Ále jó,“ protáhne a zasměje se, „vždyť já jsem jich udělal taky dvanáct denně a k tomu dvě, tři krabičky cigaret – když se vyšetřovalo kolikrát třeba celou noc až do rána. Akorát, že v poslední době jsem to omezil, možná tak na dvě, tři denně. A ani těch cigaret už není, co bejvávalo,“ a zapaluje si, zatímco mně zalévá kávu.

„No a tak tam ty stopy – to se všechno na začátku shromáždí a ty ty dostaneš na stůl během nějakého dne?“ vracím se k pokračování našeho případu a Jirka hned navazuje.

„Né, no to je okamžitě – už ten den se potkáš s klukama z kriminálky a dohodnete se na tom, co se bude dělat, už se dělají plány – je potřeba tohle a tohle a u těchhle lidí je potřeba zjistit alibi a začít na tom dělat hned. Je potřeba vyslechnout rodiče

a všechny ty lidi a to dělám já, abys mi rozuměl, nikdo jinej to za mě neudělá. Takže tím jsi v jednom kolečku a to je záprah. A potom rozhoduješ o tom, jestli zadržíš tady toho člověka nebo nezadržíš, že jo.

A já jsem se rozhodl, že ho zadržím, samozřejmě, protože on alibi neměl na tu dobu, co tam lital sem a tam.“

„A tenkrát se žádal taky soud, aby ti ho povolili zadržet?“

„To já jsem požádal prokurátora, rozumíš, to musíš napsat červený papíry – žádost o vazbu, no, a prokurátor mně ho vzal do vazby. Tehdy to nevyřizoval soudce, ale napřed prokurátor na osmačtyřicet hodin a potom o další vazbě už rozhodoval soudce.“

„Jak dlouho jste ho tam drželi, prosím tě?“

„No, on tam byl asi šest neděl a prošel si řadou výslechů.“

„A vy jste to dávali také někde do televize?“

„To si, člověče, nejsem úplně jistej, ale médiema to proběhlo stoprocentně, ona se tenkrát blížila spartakiáda, tak to víš, že jsme byli všichni v kalupu a tam ty tlaky byly!!!“

5

3. května 1985

pátek

„Zavři oči – PŘEKVAPENÍ!“

„Co blázníš, Jirko? A kde jsi to vzal? Takovou nádheru!“ Žena středních let nevěřicně hledí střídavě na zlatý prsten s briliantem ve své dlani a na svého mladšího, asi patnáctiletého syna. Ten

naopak s neskrývaným potěšením pozoruje svoji užaslou matku.

„Ále, našel jsem to na dně bazénu, jak jsme byli minulý týden s klukama v Podolí.“

„Ten bude asi vzácněj, co?“ odtuší matka a zálibně si prsten prohlíží proti světlu.

„Nevím, asi jo,“ bez zájmu opáčí mladík, navlékaje si svetr.

„A co když ho někdo postrádá?“ Matka se zarazí a pátravě se na syna podívá.

„Tak si ho má lepší hlídat,“ ušklíbne se a hlavou mu prolétne, jak hladce vytáhl z kapsy té paní v metru peněženku, skrývající uvnitř zmíněný prsten.

„A opravdu jsi ho našel...? V tom bazénu?“

„No tak mamí! A kde asi...? Si myslíš, že se takový věci válejí někde na ulici?“ rezolutně ukončí nepříjemný rozhovor.

„I když,“ – a zase je myšlenkami kdesi daleko ve svých fantaziích, „i na ulici se dějí různé věci...“ A po těle se mu rozlévá příjemné teplo.

„Kam zase jdeš? To nebudeš ani na večeri? Pořád se někde touláš,“ vrací ho do reality matka.

„Já se stavím ještě na zimáku a pak už pojedu na učňák – máme tam přípravy na praxi,“ odpovídá vyhýbavě a hrne se ke dveřím.

Matka se za ním starostlivě dívá, dokud se dveře nezavřou – povzdychne si a s prstenem v ruce jde do kuchyně, kde si ho pečlivě prohlíží.

Noční město vonící jarem má zcela zvláštní, podmanivé kouzlo – do tmy zářící neony spolu s rozsvícenými obchody a teplým jarním vánkem ještě zdůrazňují tu vzrušující náladu. „Lásky čas...“

Z kina, nad kterým shlíží z reklamy bojovně nasupený sva-lovec „RAMBO“, proudí davy lidí, ještě plných dojmů z právě zhlédnutého bijáku. Mezi nimi pomalu, jakoby bez cíle kráčejí-

cí docela obyčejný štíhlý kluk, zastaví se a zapaluje si cigaretu, potáhne, labužnický vyfoukne kouř, rozhlédne se a zamíří k nedaleké tramvajové zastávce. Cestou se pro cosi shýbne. Provázek??? Udělá na něm pár uzlíků, třeba se bude hodit!

Jirka – ano, je to ten Jirka, který dnes odpoledne obdaroval svou matku drahým prstenem.

Jirka, který před pár týdny slavil svých SWEET SEXTEEN, sladkých šestnáct!

Jirka, který přepadl a pokusil se znásilnit několik žen!!

Jirka, který jich už několik okradl!!!

Jirka, který zavraždil Alici!!!!

Docela obyčejný kluk s dětským výrazem, ale s pohledem lovce, usedá do poloprázdné noční tramvaje, která se krátkým zacinkáním pomalu rozjíždí.

„Ten film byl dobrej, hodně dobrej – sám proti všem – a všechno mu vycházelo,“ zasní se, „ale vždyť mně taky všechno vychází. I teď, taková teplá noc, dneska si to musím užít... hodně! Moc!! Já to strašně chci!!!“

Rozhlédne se po tramvaji.

„Co támhle ta? Ne, ta vpředu bude lepší – teď už jede sama.“

Dívá se na osamělou ženu před sebou.

„Kdo ví, jak vypadá,“ zamračí se. „Ale šetřit ji nebudu, vždycky kecaj – tady né, támhle to bude lepší, a pak volaj o pomoc, krávy!“

„Už vystupuje, pomalu za ní, jen ji nevyplašit.“

Žena klope podpatky ztichlou temnou ulicí, následovaná černým stínem... Ten se rychle blíží – jako panter za svou kořistí.

„Teď a mám tě... A je tady zase... Ten krásnej pocit vzrušení, když zaútočím!“

Přepadená žena sebou hází a zmítá se, ale útočník ji pevně svírá levým předloktím za pomoci pravé ruky a táhne ji dozadu, až postupně ztrácí vědomí...

„Cože, ty budeš škrábat, né, to nesmíš, tady si tě potáhnu k tomu autu, nikdo tady není. To se ti bude líbit...“

Odtahuje teď už bezvládnou ženu do stínu k malému nákladáku a otáčí ji na záda.

„Cože? Takhle stará? Zezadu jsi tak nevypadala... Co teď? Musím tě zabít, víš... Musím!!!“

A klečí na své oběti a vši silou ji rdousí.

„Do hajzlu, už mě bolejí prsty, ale vždyť já mám někde ten provázek...“

Kleká si ženě na krk a uvazuje jí kolem krku provázek, který vzápětí vši silou utahuje na uzel.

„Ještě jeden pro jistotu, no, to by mohlo stačit... Tak a teď se ukaž, co máš s sebou – prstýnky určitě, řetízky, hodinky taky...“

Postupně ženě stahuje všechny prstýnky, náramky a další šperky a vhadzuje to do její igelitové tašky, kterou měla v době přepadení u sebe.

„Ale co teď s tebou?“

Rozhlíží se kolem sebe, naslouchá, když jeho pohled ve ztichlé ulici upoutá zaparkovaný nákladáček. Vstane a zkouší plachtu, která není nijak zajištěná.

„Tak pojď, tady tě nikdo hned tak nenajde.“

A vhadzuje bezvládné tělo na korbu nákladáčku. Poté zajistí plachtu lankem do háčků, sebere ze země igelitovou tašku a klidným krokem odchází noční ulicí.

Z noční tramvaje v centru metropole vystupuje jediný cestující: Jirka, teď už bez igelitky, se dlouze dívá za odjíždějící tramvají, která zároveň odkryje protější nástupní ostrůvek. A na něm – v opačném směru – taktéž jediný cestující – hezká mladá žena, čekající na svou poslední tramvaj.

Jirka pomalu přechází koleje na protější stranu,

MÁJOVÁ NOC UVÁDÍ SVÉ DRUHÉ DĚJSTVÍ

„Tak teď už to musí vyjít!“

Celý vzrušený myslí na svou kořist v předním voze mladík jezdoucí v soupravě v tom zadním.

Na stanici Havana oba vystupují a mladík ženu s odstupem sleduje až do místa jejího bydliště. Když odbočí z ulice na cestičku, která vede ke třem vchodům bloku domu, kde bydlí, tak na ni zaútočí!

Beze slova ji zezadu chytí levým předloktím za krk a táhne ji za levý roh domu až do prostoru mezi zeď a keř. Zde si sedá do podřepu, až mu spočine rameny na kolenou. V této chvíli se však začíná intenzivně bránit, škrábe ho do obličeje, prsty dloube do očí a levou rukou mu vniká do úst a škrábe a škrábe.

„Necháš toho! Ty jsi mě kousla. Ty potvoro, to bolí!“

A stiskne jí krk tak silně, až žena upadá do bezvědomí.

„Počkej, já ti dám, kde máš boty?“

A udeří ji botou několikrát do levého spánku.

Potom ji odtáhne několik metrů až za dům k dalšímu keři, vrátí se zpět, sebere hodinky, které jí během zápasu upadly, obě její boty a igelitovou tašku, do které tyto věci dává a přenáší k tělu ženy.

„Tak se ukaž, co přede mnou skrýváš?“

Rozepíná jí světlý baloňák, vyhrnuje svetr...

„S podprsenkou se ti určitě rozepínat nebudu!“

A krátkým škubem ji trhá vedví, rozepíná jí sukni a sundává punčochové kalhoty a spodní kalhotky.

„Ukaž prsa – máš hezký, tak akorát – dvojky?“

Náhle se žena začíná probírat.

„Co, co se děje? Co tě to napadlo!? Nech mě bejt!“

„Buď ticho!“ zasyčí Jirka.

„Tak jo, ale tady ne, tady se bojím, pojď před dům, tam je víc světla a bude to tam lepší,“ nevzdává se žena.

„Tak dobře, ale nebudeš dělat potíže.“ Tváří se podezřavě.

„Ne, ale počkej, obléknu se.“ A začíná se oblékat.

„Jdi přede mnou a neotáčeš se!“

Jdou pomalu před dům, když se žena otočí.

„Neotáčeš se!!!“

„A nesmíš křičet!“ varuje ji.

Když vtom: „POMÓÓÓC!“ zakřičí zoufalá žena.

Ted' už Jirka na nic nečeká a zezadu ji levým předloktím stiskne tak silně, že podruhé už vykřiknout nestačí... a ztrácí vědomí...

Poté jí svléká sukni, kterou pod ní rozprostírá.

„Ještě, abych si umazal džíny,“ honí se mu hlavou, jak do ní vniká...

„Kdybys mě neviděla, tak tě možná nechám naživu, ale takhle?“

Hovoří sám k sobě, zatím co se doobléká a stojí nad ní. Kleká jí na krk a ramínko od podprsenky jí na krku utahuje na dva uzly.

Poté sebere její igelitovou tašku a jako předtím zase v klidu odchází.

Je konec dramatu. „Měla držet hubu,“ pomyslí si.

6

Žena s provazem na krku

Noc se pomalu chystala ukončit svou každodenní vládu a do ranního rozbřesku chybělo posledních pár hodin, když se rozezněl zvonek v bytě pana Hygina Caissiena Gbauguidiho.

O tom, že zázraky se dějí, svědčí nejlépe výpověď samotného pana Gbauguidiho, občana Beninu, zaměstnance Světové odborové federace – sekce Afrika:

„Té noci z pátku na sobotu jsme s manželkou už spali a nevěděli jsme, kdo by mohl tak pozdě v noci u nás zvonit. Přesto jsme šli s manželkou ke vchodovým dveřím do našeho bytu a ptali jsme se česky, kdo to je. Za dveřmi se ozýval nějaký hlas, ale nedalo se poznat, zda se jedná o muže nebo ženu. Já jsem se znovu česky ptal, kdo to je a zpoza dveří se ozvalo, abychom se nebáli, že je sama a z toho jsem poznal, že se jedná o ženu.“

Dali jsme řetěz a pootevřeli jsme dveře – a skutečně jsme viděli ženu, která má v obličejí krev a na krku měla nějaký provaz!!!

A až teprve, když vešla k nám do bytu, tak jsme si všimli krve na kabátu. Dále, co mě upoutalo, bylo bláto na kabátě, což vypadalo, jako kdyby se kutálela po zemi nebo jako kdyby ta žena byla tažena blátem.

Ta žena neměla u sebe žádné tašky, nic u sebe neměla.

Krev nebyla úplně čerstvá, na kabátě byla překryta blátem, ale na obličejí byla již krev zaschlá. Právě, že velice viditelná byla krev na obličejí a bláto na kabátě.

Když jsme otevřeli, tak ta žena měla ruce v kapsách a když vešla, tak řekla, že chce volat policii a vyndala ruce z kapes. Stále ještě měla provaz na krku.

Pak jsme ji pozvali do pokoje. Ona nám řekla, že ji někdo napadl, že jí byly odcizeny všechny peníze, klíče od bytu a všechny doklady. Řekla, že se to stalo někde blízko našeho domu.

Ta žena, když přišla k nám do bytu, tak byla absolutně v šoku. Hlas měla ochraptělý, ale to přičítám tomu provazu na krku. Požádala nás, zda bychom byli tak laskaví a přerázli jí ten provaz kolem krku. Na provaze bylo vícero uzlů. Děti, které také přišly za námi do pokoje, pak přinesly nůž a já jsem provaz přerázl. Provaz nebyl utažen až tak úplně těsně, smyčka byla vzadu na krku. Když jsem ho přerázl, tak zůstala na krku té ženy rýha.

Pokud se jedná o tu ženu, tak ta bydlí na stejném patře v domě jako my. Já ji znám podle vidění. Myslím si, že zvonila u více lidí, ale jenom my jsme jí otevřeli. Ta žena pak zavolala policii a říkala, že má strach, aby jí někdo nevykradl byt, a proto jsme se přesunuli z pokoje do haly, kde jsme otevřeli dveře a pozorovali chodbu k jejímu bytu.

Hovořila o tom, že ji přepadl jeden mladý muž, že měl nějakou černou bundu. Konkrétně kde k napadení došlo, to neříkala. Říkala, že šla od tramvaje domů a že byla velice blízko domu, když byla přepadena.

Teprve, když přišla policie, tak těm vysvětlovala podrobnosti a říkala, že to bylo kolem půlnoci. Načež ten, co ji vyšetřoval, se

podíval na hodinky a říkal, že to bylo asi hodinu, co byla přepadena.

Pokud se týká toho, zda jsem náhodou neslyšel z ulice nějaký hluk nebo volání, tak mohu uvést, že jsem neslyšel nic, že jsme s rodinou spali a vzbudil nás až zvonek u dveří. My máme ložnici na opačnou stranu než do ulice.

Ještě bych chtěl říct, že když ta žena přišla, tak z ní žádný alkohol cítit nebyl. Až teprve u nás doma se chtěla něčeho napít, tak jsem jí nabídl vodku, ale té se pouze dotkla a nevypila ji, vodka tam zůstala tak jak jsem ji nalil až do příchodu policie. Ještě se nás ta žena ptala, zda nemáme cigarety, tak jsem jí je dal...”

TO DRUHÁ ŽENA TÉ OSUDNÉ NOCI UŽ TAKOVÉ ŠTĚSTÍ NEMĚLA

A opět je jako první volán na místo činu k ohledání mrtvé policejní lékař pplk. MUDr. Karel Vomáčka, který si do svého pracovního diáře poznamenává:

„Krásné májové jitro. Probouzím se bez budíčku, který obstarali nepřeslechnutelní ptáci. Stejně nepřeslechnutelný je i zvuk telefonu, který mě zastihne nad kávou a kusem tvarohového koláče – pojeďu na Prahu 9, kde se měla stát sexuální vražda.

Auto mě veze na malé – teď v květnu zelené, rozkvetlé sídliště. Na předzahrádce jednoho domu mě ale už nic hezkého nečeká...

Ne, to není možné, vždyť to je Věra, poznávám v ležící obnažené ženě mou známou kolegyni doktorku Věru Fikarovou. Po chvíli už jen rutinně diktuji do diktafonu:

„Tělo ženy ve stáří asi 30 let leží na zádech v těsné blízkosti vchodových dveří domu, ve kterém bydlí. Na levé straně hlavy se nachází tržně zhmožděná rána nerovných okrajů, procházející všemi měkkými pokrývkami lebními. Rána je asi 3 cm dlouhá a 4 mm široká. Na dolní části spánkové kosti a na levé lící kosti je značnější hematom.

Kolem krku je pevně utažené utržené ramínko od podprsenky, pod bradou uvázané na dva uzle. Tělo zavražděné je od prsou dolů zcela obnaženo, bílá mikina, bílý svetr i hnědo béžový balonový plášť jsou vysoko rozhaleny, vyhrnuty nad prsa, částečně podhrnuty pod tělem. Pouze na nohou má zemřelá žena obuty boty, byly to mokašiny s vysokým a masivním podpatkem. Po zutí bot zjištěno, že mrtvá má na šlapkách chodidel jemný písek.

Kolem otvoru do pochvy se nalézá bílý sekret, pravděpodobně sperma, patrně i na dlaždici pod genitálem. Lze konstatovat, že smrt nastala násilím druhé osoby asi kolem půlnoci, a to udušením z uškrcení. Jde o typicky sexuální vraždu...”

7

Dvě stě na kluka

Je krátce po třetí odpoledne a já spěchám na schůzku s Jirkou Markovičem, kterou tentokrát máme v jednom baru v Ládví, blízko Jirkova bydliště. Vybíhám schody z metra a už ho vidím, jak na mě čeká – zase usměvavý – zdravíme se a odcházíme do blízkého baru – on na jedno a já na kapučínko.

A na povídání o Jirkovi a jeho životě a jeho případech – tak vzdálených a přitom tak živých, když o nich začne vyprávět.

„Nedá mi to se nezeptat na pokračování případu vraždícího maniaka, mladistvého Jirky.

To muselo být šílené, co? Další dvě vraždy, i když jedna nedokonaná a vy pořád nic!“

„To si piš, to byly denně porady a denně se prostě určilo, co se bude dělat, i písemně se to zpracovávalo a prostě – tam od techniků, co potřebujeme – zajištění dalších stop. A všechno to šlo přese mě samozřejmě.

Já jsem musel vyslýchat ty svědky – to byly stovky lidí, ale pozor, já jsem na to dostal Edu Kropáčka k ruce, toho mě tam poslal Suworov, a Eda byl mladej, takovej divočák a ten lítal jako hadr a toho jsem si řídil v té době, no a potom mně k tomu přidělili dalšího vyšetřovatele do toho týmu. A byl tam také Pepík Doucha – ten tam přišel z úřadu vyšetřování republiky, když to začalo bejt hustý.

On tam přišel, a říkal – hele, Jirko, já se ti do toho nebudu srát, když ode mě budeš potřebovat nějaký ty výsledky, tak já ti je udělám, ale řídit si to musíš ty.“

„Kolik vás to teda pak nakonec dělalo?“

„Dvě stě!“

„Dvě stě lidí to dělalo?“

„No né, počkej, my jsme byli v podstatě tři vyšetřovatelé a dvě stě operativců.“

„A ti operativci, to je kriminálka?“

„No jistě, chlapi z kriminálky, kteří na tom makali, plus technici, takže tým měl okolo dvou set lidí a já musel řídit svodky a pročítat výsledky. Ale ty důležitý výsledky jako rodiče, příbuzní a podezřelí jsem si samozřejmě dělal sám.“

„Ale v takovém závažném případě se jedná o stovky, možná tisíce výsledků, co?“

„Pozor, tam je ale rozdíl mezi výsledkem a vytěžením, protože vytěžení, to byl na úřední záznam ten vytěžený člověk a to nemá tu právní hodnotu. Kdežto výslech – tam má svědek nějaká práva a povinnosti a to se dá použít jako důkaz a je tam i ta hrozba křivého svědectví.“

„A kdo rozhodl, jestli to bude výslech anebo vytěžení?“

„No já přirozeně – on mně přinesl ten záznam a já jsem řekl, toho tady chci zejtra a toho jsem si také vyslechl. Však také pouze výslech od vyšetřovatele byl pro soud závazný.“

„To znamená, že jakékoliv jméno, které se v tom případě objevilo, se okamžitě prověřovalo.“

„A kdy nastal takovej nějakej zásadní zlom?“

„Tak to byla jednoznačně Milana Hudečková, která se přihlásila na výzvu – že byla před časem sexuálně obtěžována! A to bylo v tom samém místě v té roklí!“

„A on tam někde bydlel blízko?“

„No samozřejmě nad tím – přímo na Novodvorský, tam bydlel s rodiči, ale on už v té době byl na intru. Řekl doma, že jede na intr a pak se celou noc coural po městě. A ona ta Milana tam řekla krásnou věc…

Já jsem o tom jednal s psychiatrami, i se sexuologem jsem konzultoval tyhle věci, to je pochopitelný, a vyžádal jsem si od nich taky předběžný znalecký posudek. A Pavel Zemek, budiž mu čest a chvála, mně říkal: ‚Hele, Jirko, tohle? To je dospělák, já bych ho tipoval na takových dvacet až pětadvacet roků!‘

No a Hudečková do toho vnesla pěkný bordel, ta Milana, ne Milena, ale Milana, protože říkala, že když se s ní tam mazlil a tohleto, tak že on neměl vousy, on měl prostě chmýří.

TO BYL KLUK, KTERÝMU NEMOHLA BÝT OSMNÁCT!

To bylo děcko a navíc, když po ní potom chtěl nějaký prachy, řekla mu: ‚Já mám jenom šest korun.‘ A on: ‚Tak mně je dej!‘ Aniž by jí šáhnul pro peněženku nebo pro něco takovýho.“

„Mně stejně, Jirko, nejde do hlavy, jak může patnáctiletý kluk mít takovou sílu?“

„On útočil zezadu tak, že předloktí hodil kolem krku, zafestoval si to pravou rukou a začal couvat, rozumíš? Čili tím pádem to bylo jasné! Já jsem si to nechal předvést na sobě, dokonce od něj. To jsou totiž věci, který jsou zajímavý. A podobný styl měl i mnohonásobný vrah Láďa Hojer.“

„Mně ale stejně není jasné, že třetí obětí se stala policajtk – doktorka, kde by člověk předpokládal přinejmenším účinnější obranu, co říkáš?“

„Neměla šanci! Jak ji takhle přepadl a začal škrtit a couvat, tak byla v šoku, obranné reflexy přestávaly fungovat a dostávala se do polobezvědomí, a když ji měl v podstatě na úrovni břicha a udělal ještě dva kroky zpátky, tak byla na zemi...“

On ji měl napřed za tím keřem a potom, jak se probírala, tak mu řekla, že teda půjdou k ní a věděla, že tam má tátu a bráchu, tak tam zařvala pomoc! – a tím si to prakticky podepsala.“

8

16. května 1985

čtvrtek

Město se už dávno probudilo do nového dne a slunce svými teplými paprsky vykouzlilo úsměvy ve tvářích lidí spěchajících do každodenní ranní práce. A protože byl čtvrtek a tím pádem víkendové volno na dosah, mladá hezká žena, přibíhající k obchodu Ovoce – zelenina, doslova zářila. Z kabelky vylovila klíče a ani tři těžké rolety, které musela zvednout, jí na jarní náladě nic neubraly. Muž v kravatě s diplomatkou se za ní zálibně otočil, když odemykala krám a vcházela dovnitř.

O několik ulic dále v malém kadeřnictví zvoní telefon:

„Neke? Opravdu? A jak vypadaj? Irenko, ty jsi zlatíčko, to víš, že přijdu, teď tady mám malíře, my dnes malujem, víš, ale před jednou jsem u tebe a hned si je zkusím.“

Asi o hodinu později vchází starší paní do vrátnice státního podniku, kde hovoří s vrátnou, mající ten den službu:

„Že nepřišla? To není možné, vždyť ráno odešla jako vždycky,“ diví se znepokojená paní.

„Ale já jsem s ní mluvila naposledy včera, když šla domů, víte, ona se tady vždycky zastaví, když jde z práce a zrovna včera se mně svěčila, že se teď ráno docela bojí, když tady řadí ten vrah, však víte, jak o tom teď všichni mluví. A já jí na to říkám – Mar-to, tak chod' později, když máš strach. Možná, že se u někoho zastavila a teprve přijde, podívejte, že ani na píchačce nemá příchod,“ a vrátná ukazuje utrápené paní docházkový lístek její dcery Marty Michalčkové.

Na hodinách je půl jedné a pět minut, když vchází žena z kadeřnictví do obchodu s ovocem a zeleninou:

„Ahoj Marcelo,“ vítá ji mladá prodavačka.

„Počkej, já tady obsloužím tohohle pána a hned se ti budu věnovat,“ a obrací se na zákazníka.

„Kolik jste říkal kilo?“

„To je v pořádku, Irenko, klidně si to vyříd' a já si zatím odskočím.“

Marcela otvírá postranní dveře vedoucí z krámu kamsi do sklepa.

Na záchodě ve sklepě si zapíná kalhoty a splachuje.

„Copak jsem blbá nebo co? Jako by v tom výklenku ležela noha?“ A jde se podívat blíž.

„I R É É N Ó Ó Ó!!!“ křičí Marcela na celý barák a stojí jak solný sloup.

To už seshora přibíhá prodavačka Irena a spolu pak vyděšeně hledí do výklenku na ležící svlečenou ženu s roztaženými nohama a podivně ovázaným krkem...

MARTA UŽ DNES DO PRÁCE NEPŘIJDE.